

Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὸ ταξίδι μας πρὸς τὴν Τεσσαρακοστὴ καὶ τὸ Πάσχα, συναντοῦμε ἕναν ἀριθμὸ παραβολῶν ποὺ πρέπει νὰ μᾶς προετοιμάσουν στὸ ταξίδι μας. Καὶ ἡ σημερινὴ παραβολὴ μᾶς μιλάει γιὰ τὸν Τελώνη καὶ τὸν Φαρισαῖο.

Ὁ Τελώνης εἰσῆλθε στὴν ἐκκλησία γνωρίζοντας ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ βρῆται ἐκεῖ. Μὲ ποιὰ ἔννοια; Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἕνα μικρὸ μέρος στὴ γῆ ποὺ εἶναι ὀλοκληρωτικὰ ἀφιερωμένο στὸν Θεό, ποὺ ἀνήκει στὸν Θεό, ἐκεῖ ὅπου ἔχει δικαίωμα νὰ ζεῖ, ἐκεῖ ὅπου ἐρχόμαστε νὰ συναντήσουμε Αὐτὸν καὶ κανέναν ἄλλο. Ὡ, φυσικὰ, ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ μαζί μ' Ἐκεῖνον. Καὶ ὁ Τελώνης στάθηκε στὴν πόρτα γνωρίζοντας ὅτι εἶναι ἕνας ξένος καὶ ὅτι ἡ μόνη του ἐλπίδα βρισκόταν στὸ

γεγονός ότι ο Θεός αγαπά. Είχε πει στην Παλαιά Διαθήκη, « Παιδί μου, δώσε μου την καρδιά σου - όλα τα υπόλοιπα είναι δικά μου».

Έτσι μπορούμε να έλθουμε και να προσφέρουμε την καρδιά μας στον Θεό και μόνο τότε μπορούμε να βαδίσουμε σ' αυτόν τον ιερό τόπο.

Ο Φαρισαίος ζούσε σύμφωνα με τους κανόνες· σκέφτηκε, ένοιωσε ότι έκανε το κάθε τι που περίμεναν από αυτόν σύμφωνα με τον νόμο, είχε δικαιώματα ένωπιον του Θεού· είχε δικαίωμα να βρίσκεται στο βασίλειο του Θεού, ήταν ένας από τον δικό Του λαό. Και γι' αυτό, κοιτάζοντας γύρω του, μπορούσε να συγκρίνει τον εαυτό του με άλλους που δεν άξιζαν στα μάτια του το ίδιο μ' εκείνον.

Άς προβληματιστούμε σχετικά με τους εαυτούς μας· όταν έρχομαστε στην εκκλησία, συνειδητοποιούμε ότι είναι ένα βασίλειο όπου μπορούμε να εισέλθουμε μόνο αν η καρδιά μας έχει δοθεί στον Θεό, και μόνο αν η καρδιά μας έχει γίνει ο τόπος κατοικίας Του; Και επίσης αν έχουμε προσπαθήσει, εντούτοις σκληρά, τίμια να ζήσουμε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, μπορούμε να πούμε ότι «άξιζω», μπορώ να πω «έχω δικαίωμα να είμαι εδώ»; Όχι, μόνο η αγάπη μπορεί να μάς δώσει το δικαίωμα· μοναχά η άμοιβαία αγάπη και η αγάπη μας προς τον Θεό μπορεί να μάς επιτρέψουν να εισέλθουμε σε τούτο το ιερό βασίλειο. Και όταν έρχομαστε στην εκκλησία, άς σταματήσουμε για ένα λεπτό στην πόρτα, και άς σκεφτούμε, «Τούτο το βασίλειο είναι ιερό, είναι ο ιερός τόπος του Θεού· άς εισέλθω με όλη μου την καρδιά· «άς στραφούμε στον Θεό και άς πούμε. «Κύριε, Είμαι ανάξιος, και όμως έχω αγαπηθεί από έσένα· είμαι μολυσμένος, και όμως μπορώ να αγαπώ έσένα, Ω Κύριε, και τους ανθρώπους γύρω μου. Με άτέλειες, όμως είναι το μόνο έδαφος όπου μπορώ να σταθώ εδώ».

Αμήν.

Άπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr

Πρωτότυπο Κείμενο

20 February 2000

In the name of the Father, the Son and the Holy Ghost.

On our journey towards Lent, and beyond Lent towards Easter, we come to a series of parables which must prepare us to our journey through Lent. And today's parable speaks to us of the pharisee and of the publican.

The publican came into the church knowing that he has no right to be there. In what sense? The church is a small place on earth which is totally dedicated to God,

which belongs to God alone, in which God has a right to live, into which we come to meet Him, and no-one else. O, of course, everyone else, but only together with Him. And the publican stood by the door knowing that he is a stranger and that his only hope lay in the fact that God loves. He had said in the Old Testament, 'Child, give Me thy heart — all the rest belongs to Me'.

So, we can come and give our heart to God, and only then can we walk into this sacred ground.

The pharisee lived according to rules; he thought, he felt that he did everything that was expected of him according to the Law, he had rights before God; he had a right to be in God's realm, he was one of His people. And therefore, looking round he could compare others who in his eyes were not worthy of the same.

Let us reflect on ourselves; when we come to church: are we aware that it is a realm into which we can come only if our heart has been given to God, and if our heart has become His dwelling place? And also, if we have tried, however hard, however honestly to live according to the Gospel, can we say 'I am worthy', can I say 'I have a right to be here'? No, it is only love that can give us a right; it is only our love, mutual, and our love to God that can allow us to enter into this sacred realm. And when we come, let us stop one moment by the door, and think, 'This realm is sacred; it is God's dwelling place; let me enter into it with all my heart;' turn to God and say, 'Lord, I am unworthy, and yet, I am loved; I am impure, and yet I can love Thee, O Lord, and the people around me. Imperfectly, but this is the only ground on which I can stand here'.

Amen.

Πηγή: agiazoni.gr